

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

תוכן

- א. בד"א בניזירות מועטת.....1
- ב. יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים.....2
- ג. תגלחת ראשונה מביא צפורים וחטאת העוף ועולת בהמה שניה מביא חטאת העוף ועולת בהמה שלישית מביא חטאת העוף ועולת בהמה רביעית מביא קרבן טהרה.....3
- ד. טמא ספק ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים.....5
- ה. מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר שבעים וארבעה ימים.....6
- ו. טמא ודאי ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים.....6
- ז. נזיר טהור ומצורע מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן אמר להן אינו מגלח ... נזיר להעביר ומצורע לגדל.....7

דף ס.

א. בד"א בניזירות מועטת

כבר התבאר לעיל דף נט: שאין אדם¹ מגלח תגלחת אחת ועולה לו לנזרו ולצערתו, ותגלחת הצרעת בזמן שהוא ספק מצורע אינו דוחה את הנזירות.

ומשום כך היה נזיר וודאי וגם היה מצורע מוחלט וודאי ונטמא וודאי במת, היה צריך לגלח לאלתר תגלחת צרעת², ובסוף שבעה תגלחת לימי ספורו מביא קרבן מצורע, ואוכל בקדשים, ואח"כ למנות ז' לתגלחת נזיר טמא ואח"כ למנות שלשים דנזירות טהרה שימים הקודמים לא עלו לו, ועוד דאין גידול שיער פחות מל' יום ונמצא אוכל בקדשים לאחר שבעה, כיון שנטהר מצרעת, ושותה יין ומיטמא למתים אחר מ"ד יום בגמר נזירות והיה מגלח ומביא קרבן.

¹ רמב"ם הלכות נזירות פרק י הלכה א ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן ל סעיף א – יז
² ואי קשיא היאך הנזיר מגלח תגלחת מצורע, תריץ דתגלחת מצורע וודאי דוחה איסור תגלחת דנזיר כשהתגלחת של מצורע הוא וודאי כדדרשינן בנזיר [מ"א א] מראשו דמצורע דאפילו כשהיה נזיר מגלח

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

אולם אם הוא ספק מוחלט וספק טמא באשה וקטן צריך ארבע תגלחות לסוף כל שלושים יום, ולאחר שתי תגלחות מביא קרבנות מצורע ואוכל בקדשים, שהרי אינו יכול לגלח תגלחת צרעת לאלתר שאין ספיקו דוחה איסור תגלחת נוזר ולכן אינו רשאי לגלח עד ל' יום.

תגלחת ראשונה – בא לו לגלח עתה כדין נוזר טהור, ולהביא קרבנותיו ולשתות יין ולטמא למתים, אומרים לו שמא טמא היית ולא מוחלט, וזהו תגלחת טומאה, ואתה מחוייב להמתין לנזירות טהרה עוד ל' יום, והרי זה מונה שבעה ימים³ ומזה בשלישי ושביעי וטובל, ואינו מגלח בשביעי אם הוא איש⁴, ואינו יכול לשתות ב"ין איש בין אשה וב"ין קטן.

תגלחת שניה – בא לו אח"כ לגלח נזירות טהרה ולשתות יין, אומרים לו שמא מוחלט היית ולא טמא, ומגלח עתה משות תגלחת מצורע, ושני התגלחות שעשית הם שני תגלחות מצורע, ועכשיו אתה צריך למנות ל' יום, ומביא קרבנות מצורע ובקדשים אוכל לאחר ששים לאחר שני התגלחות מספק מצורע, וספק נזירות טומאה אינו מעכבתו מלאכול בקדשים לפי שאין טומאה זו יוצא מגופו, ואינו מחוסר כפורים שקרבנות מצורע הביא לאחר ששים שעברו עליו שני תגלחות ואוכל בקדשים

תגלחת שלישית – בא לו לגלח אחר השלשים השלישיים, ולשתות יין, אומרים לו שמא מוחלט וטמא מת היית ואלו השלשה תגלחות הם שני תגלחות מצורע והשלישית תגלחת טומאה, ואתה צריך להמתין עוד ל' יום לנזירות טהרה,

תגלחת רביעית – ודאי כבר תגלחת טהרה היא, נמצא שממתין ק"כ יום לשתית יין ולטמא למתים.

וכל זה באשה וקטן אבל בגדול אי אפשר לגלח על הספק כנזכר ולעבור על לאו דלא תקיפו ואין בו אלא תגלחת רביעית של נוזר טהור וודאי, וכל התגלחות אינם מעכבים אפילו למצורע, כיון שאי אפשר.

ב. יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים

וכל זה הוא בנזירות מועטת, אבל בנזירות לשנה הרי השנה כשלושים יום.

תגלחת ראשונה – אינו יכול לגלח תגלחת צרעת לאלתר שאין ספיקו דוחה איסור תגלחת נוזר, וכן תגלחת טמא אסור שמא טהור הוא⁵, ולכן אינו רשאי לגלח עד כלות השנה.

³ ליטהר מספק טומאת מת. רדב"ז שם

⁴ דדילמא נוזר הוא ואינו מגלח אלא על הדמים ולא הוצרך רבינו לומר וטובל דמילתא פשיטא דבכל מקום דאיכא הזאה בעיא טבילה שאינו עולה מטומאה אלא בטבילה. רדב"ז שם

⁵ וממילא אין נ"מ מתי ספק אם נטמא או נהיה מצורע אפילו אם הם בשבעת ימים האחרונים של השנה, ולכן אינם מובנים לכאורה דברי הראב"ד שהשיג עליו באריכות, וז"ל: כל זה אינו מספיק שאלו כן לבסוף שבעה

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

תגלחת שניה – אחר כלות שנה שנייה מגלח פעם שני ויצא מחשש מוחלט כנזכר ומביא קרבנות מצורע ואוכל בקדשים, אך עדיין חשש נזיר הוא שהרי אולי היו אלו תגלחת צרעת ואינו עולה לתגלחת נזיר כנזכר,

תגלחת שלישית – בכלות שנה שלישית מגלח וחשבינן לה לתגלחת טומאה, ויצא מכלל נזיר טמא ומספר עליו למנות שנה לתשלום נזירותו.

תגלחת רביעית – ובכלות שנה רביעית מגלח תגלחת טהרה ומביא קרבנותיו ושותה יין ומטמא למתים.

וכן בכל נזירות לפי מה שנדר מגלח אם היא אשה או קטן מגלח ארבע פעמים כל פעם לסוף מה שנזר, ואם הוא איש מגלח לסוף ארבע נזירות כגון שאם נדר עשר שנים נזירות והיה בהן ספק מצורע ונולד לו ספק טומאה בסופן הרי זה אינו שותה ביין עד ארבעים שנה ומגלח ארבע תגלחות אחת בסוף כל עשר שנים, תגלחת ראשונה לספק ימי צרעתו, שניה לספק ימי ספירו של מצורע, שלישית לספק טומאתו, רביעית תגלחת טהרה.⁶

ג. תגלחת ראשונה מביא צפורים וחטאת העוף ועולת בהמה

שניה מביא חטאת העוף ועולת בהמה שלישית מביא

חטאת העוף ועולת בהמה רביעית מביא קרבן טהרה

מכיון שקרבנות מצורע בעשיר כבש לאשם וכבש לעולה וכבשה לחטאת, ואם דל הוא כבש לאשם ושתי תורים או שני בני יונה אחד לחטאת ואחד לעולה, וכן קרבנות של נזיר טמא כמו מצורע בדלות כבש לאשם ושתי

לאחר שהזוה ושנה היה מגלח ממ"ג שאם לא היה מצורע היה מגלח תגלחת טומאה בסוף שבעה אלו נטמא בסוף שבעה ממש, ודבריו אינן אלא כשנטמא בתחילת שבעה ימים האחרונים של שנה ראשונה שכבר ספר ימי טומאה וכו', אבל אם היה בסוף שנה ממש לא הצריכו לו ארבע שנים וכו' אבל יספיק לו בשלש שנים ושבעה ימים וכו', עכ"ל. וכתב הכ"מ שלא ידע מאי קאמר. אך כוונת הראב"ד להקשות על לשון הרמב"ם שכתב ובסוף השנה נטמא בספק, וכבר כתבנו שאין כוונתו סוף שנה ממש אלא שבעה ימים קודם כלות השנה. והראב"ד תפס דכוונתו סוף שנה ממש. ובאמת ככה"ג א"צ רק ג' שנים זו' ימים, והיינו דכיון שכבר עברו ימי נזירותו, ונהי דכשנטמא יום או יומים קודם הנמר סותר את הכל מ"מ כשמגלח שבעה ימים אחר תגלחת ראשונה שהיתה סוף שנה ראשונה הרי אין כאן שום ספק איסור לומר שמא עתה הם נזירות טהרה שלו ואסור בגילוח, והיינו מטעם שמא תגלחת ראשונה היתה תגלחת טומאה וצריך לנהוג נזירות טהרה ובכה"ג הא לא חל עליו נזירות טהרה בתגלחת ראשונה. שהרי עדיין לא שלמו זו' ימי טומאה וכל זמן שלא שלמו זו' ימי טומאה והביא קרבן לא חל עליו נזירות טהרה, דדווקא כשנטמא זו' ימים קודם כלות השנה שפיר איכא לאיסתפוקי בתגלחת טומאה וחלה עליו נזירות טהרה ואסור לגלח עד סוף שנה שנייה, אבל כי ליכא שבעה ליכא לאיסתפוקי וממילא שיכול לגלח שבעה ימים אחר תגלחת ראשונה ולא נצטרך לשנה הרביעית כלל רק ג' שנים זו' ימים לצאת ידי הספקות [לח"מ]. אבל באמת גם הרמב"ם כוונתו כן כמ"ש ואין כאן מחלוקת כלל. ערוך השולחן העתיד שם זו' יח

⁶ רמב"ם שם הלכה ג

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

תורים וגו' אחד לחטאת ואחד לעולה וקרבנות נזיר טהור כבש לעולה וכבשה לחטאת ואיל לשלמים על סל המצות, ולבד זה במצורע מיד ביום טהרתו צריך שתי צפרים אחת לשחיטה ולהזות ממנה על המצורע, ואחת לשילוח. ואין יכול לצאת באותם קרבנות גם על נזירות וגם על צרעת.

לפיכך כשהוא נזיר ספק מצורע וספק נטמא במת שמגלה ארבע תגלחות כמו שהתבאר כיצד מביא קרבנותיו. אם היה עשיר כותב נכסיו לאחרים, שמצורע עשיר שהביא קרבן עני לא יצא.

תגלחת ראשונה – ומגלח בה ראשו וזקנו וגבות עיניו, ומטהר בעץ ארז ואזוב וצפרים כשאר מצורעים, אם אינו טמא מת ולא מצורע הרי היא תגלחת טהרה של נזירותו, ואם הוא מצורע ודאי בשנה ראשונה הרי היא תגלחת ראשונה של מצורע. ומביא צפרים לספק מוחלט, אחת שחוטה ואחת משולחת, וקרבנות דמצורע לא שייך בעת הבאת הצפרין והם בגילוח השני, וחטאת העוף לספק נזיר טמא, שהרי חטאת העוף באה על הספק⁷, ועולת בהמה לספק נזיר טהור ומביאו בתנאי שאם הוא מצורע הרי זה נדבה, ומועיל לנזיר טהור שהרי גם אם לא הביא אדם מגלח על קרבן אחד.

תגלחת שנייה – לאחר שנה שאינו יכול לגלח אחר שבעה כשאר מצורעין שמא אינו מצורע אלא טמא מת ודאי היה, ושנה שניה זו הרי הוא בה נזיר שאסור לגלח, ומאחר שגלח שתי תגלחיות אלו שלמה טהרת הצרעת ומותר לאכול בקדשים, ואין להסתפק בנזיר טמא, שהרי אם לא היה מצורע מוחלט כלל, הרי התגלחת הראשונה היתה לנזיר טמא אם הוא טמא, ואם היה מצורע מוחלט הרי התגלחת השנייה היא תגלחת שנייה של מצורע, ולפיכך מביא חטאת העוף לקרבן מצורע ואשם אינו יכול הביא מספק שאין מביאים אשם על תנאי, אך אינו מעכב את תגלחת המצורע, ובזה הפטר מקרבנות מצורע ומותר באכילת קדשים כנזכר. ועולת בהמה מביא לספק נזיר טהור.

תגלחת שלישית – שהספק אולי עד עתה גילח משום מצורע ועתה מגלח משום נזיר טמא מביא חטאת העוף מספק נזיר טמא⁸, ועולה ואשם אינם מעכבים כנזכר, ועולת בהמה⁹ בתנאי לספק נזיר טהור. ואי קשיא כיון שתגלחת מצורע ותגלחת נזיר טמא שוין הן בקרבנותיהן, יעלה לכאן ולכאן, אך מכיון שאין יוצאין בתגלחת אחת וממילא דאין יוצאין בקרבן אחד. כמו שהתבאר.

⁷ וכל חטאת עוף מהן לא תאכל מפני שהיא ספק

⁸ נמצא חטאת ראשונה לספק טומאתו, שניה לספק צרעתו שאין המצורע מביא קרבנו אלא לאחר תגלחת שניה, וכן חטאת שלישית לספק טומאתו שאין תגלחת אחת עולה לנזרו ולצרעתו ושם מצורע ודאי וטמא מת ודאי היה שהתגלחת הראשונה והשנייה לצרעתו.

⁹ נמצא שלש עולות בהמה שמביא עמהן על הראשונה הוא מתנה ואומר אם טהור אני זו מחובתי ואם טמא אני הרי היא נדבה, וכן הוא אומר בשניה ובשלישית

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נוזר

תגלחת רביעית – מביא כל קרבנות של נזירות טהרה. והעולות שהביא מקודם יהיו לנדבה, ומתנה אם טמא הייתי, עולה ראשונה נדבה וזו חובה¹⁰, ואם מוחלט הייתי ראשונה חובת מצורע¹¹ וזו חובת נזירות ושתים האמצעיות נדבה, ואם טהור מטומאת מת הייתי ומצורע עולה הראשונה חובה וכן השנייה אחת לחובת מצורע ואחת לחובת נזירות ושלישית ורביעית נדבה והשאר קרבן טהרתי, ואם טמא הייתי ומצורע עולה ראשונה חובת צרעת ושנייה ושלישית נדבה וזה קרבן תגלחת טהרה.

האשם והעולה אינם מעכבין לא בתגלחת טומאה ולא בצרעת, ולכך אינו מביא¹², וי"א¹³ שמביא אשם בתנאי שאם אינו חייב בו הרי הוא שלמים ואכלו רק ליום ולילה כדין אשם.

דף ס:

ד. טמא ספק ומוחלט ודאי אונל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים

נזיר שהוחלט¹⁴ לצרעת יום ראשון לנזירותו ואז גם נטמא בספק, מגלח לצרעתו ביום ראשון ומביא צפרים, ומונה ז' ימי ספורו, ומגלח תגלחת

¹⁰ והמפרשים נתקשו בכל דבריו, ואיך כתב בתגלחת רביעית אם טמא הייתי עולה הראשונה נדבה וזו חובה והרי אם טמא היה בראשונה היתה השנייה חובה לנזירות טהרה והשלישית והרביעית נדבה. אך בזה י"ל דכוונתו שהיה טמא וגם מוחלט וממילא דג' הראשונות שתיים לצרעתו ושלישית לטומאתו והרביעית חובה לנזירות טהרה. כסף משנה.

¹¹ והקשו והרי חובת מצורע הוא לאחר תגלחת שנייה, ומקודם אינו אלא צפרים, וגם הראב"ד השיגו בזה, וז"ל: זה אי אפשר שאין למצורע עולה בתגלחת ראשונה ולא שם קרבן, אלא אם מוחלט הייתי עולה הראשונה נדבה ושנייה ושלישית אחת לספק סיפורו ואחת לספק טומאתו [אם גם טמא היה], ואם טהור מטומאת מת הייתי וודאי מצורע עולה ראשונה נדבה והשנייה והשלישית חובה לספירת מצורע ורביעית לטהרתו, ואם טמא הייתי ומצורע עולה ראשונה נדבה והשנייה אחת לספירתו ואחת לטומאתו וזו לטהרתו, ואם טהור הייתי ולא מצורע הראשונה חובה וכולן נדבה. וגם דברי הראב"ד תמוהים, ואיך כתב: ואם טהור הייתי וודאי מצורע עולה הראשונה נדבה והשנייה והשלישית חובה לספירת מצורע ורביעית לטהרתו, עכ"ל. ולמה לנו שנים למצורע, וכבר הקשו עליו זה [לח"מ]. ויותר מזה קשה בין להרמב"ם בין להראב"ד עולת בהמה מאי עבדתה למצורע, הא נתבאר דמביא כעני דכותב נכסיו לאחרים ומביא חטאת העוף ולא עולת בהמה. ובהכרח לומר דדעת רבותינו דבקרבתן טהרה בתגלחת רביעית ביכולתו לחדש דבר והיינו להתנות באופן שגם למצורע יעלה עולת בהמה כדין מצורע עשיר, ואי משום שמביאה קודם זמנה לא איכפת לן דאין קפידא בעולה קודם זמנה כיון שתוכל לילך גם לנדבה. ובדברי הראב"ד נפל טעות וכצ"ל: ואם טהור מטומאת מת הייתי וודאי מצורע עולה ראשונה והשלישית נדבה והשנייה חובה לספירת מצורע ורביעית לטהרתו, ולפי"א ש"גם מביא העולה בזמנה דלא כהרמב"ם [עכ"מ ולח"מ ואין דרך מרווח יותר מזה]. ערוך השולחן העתיד שם סימן לא סעיף ה –

ט

¹² דעת הרמב"ם.

¹³ דעת הראב"ד.

¹⁴ ערוך השולחן שם לב א – ו

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

שנייה, שהרי תגלחת צרעת דוחה איסור נזירות, ובשמיני מביא קרבנותיו ואוכל בקדשים ביום השמיני עצמו לאחר הקרבת קרבנותיו.

ושותה יין לאחר ס"ז יום. כיצד, אילו לא היה ספק טמא היה מונה נזירות טהרה לאחר ימי ספורו והיה שותה יין אחר ל"ז יום, ועכשיו מפני ספק טומאה אמרינן שמא הוא טמא וזה הוא גילוח טומאתו, ומונה עוד שלשים לנזירות טהרה, ונמצא ס"ז ימים.

ה. מוחלט ספק וטמא ודאי אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר שבעים וארבעה ימים

נזיר שהוא מוחלט ספק וטמא וודאי, אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה ימים ושותה יין ומטמא למתים לאחר שבעים וארבעה ימים. כיצד, כיון שהוא טמא וודאי מגלח לסוף שבעה שמזה שלישי ושביעי, ומונה נזירות טהרה והוי ל"ז יום, בא לו לשותות יין אומרים לו שמא מוחלט היית ושתי תגלחיות שעברו המה שני תגלחיות מצורע של חלוטו ושל ספורו ומותר אתה כעת לאכול בקדשים, ומונה שבעה לנזירות טומאה ומגלח ומונה אח"כ נזירות טהרה שלשים, הרי שני פעמים ל"ז, והמה שבעים וארבעה יום ואז מותר ביין.

ו. טמא ודאי ומוחלט ודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים

וכבר התבאר שטמא וודאי ומוחלט וודאי אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים ושותה יין ומטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים. כיצד, מגלח תגלחת ראשונה של מצורע ולסוף ז' תגלחת שנייה, ולסוף עוד ז' שמזה שלישי ושביעי תגלחת טומאה של נזיר, ומונה נזירות טהרה הרי מ"ד יום, ובקדשים מותר מיד לאחר תגלחת שנייה שבשביעי, ואחר הבאת קרבנותיו בשמיני.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת נזיר

ז. נזיר טהור ומצורע מהו שיגלה תגלחת אחת ועולה לו
לכאן ולכאן אמר להן אינו מגלח... נזיר להעביר ומצורע
לגדל

נשתנה תגלחת טהרת הנזיר מתגלחות המצורע הנזיר מגלח במלאת ימי
נזרו לאחר הבאת קרבנותיו כדי להעביר שיערו שגדל פרע בימי נזרו¹⁵. ואילו
המצורע מגלח תגלחת ראשונה כשיטהר כדי לגלח שוב לאחר שבעת ימי
ספירתו, ותגלחת שניה מגלח לפני שטובל ומכבס בגדיו וקודם שזורק דם
קרבנותיו¹⁶, ובוה נשתנה גם מתגלחת נזיר טמא שמגלח אחר הזאת שלישי
ושביעי¹⁷.

ולפיכך כבר התבאר לעיל שאין אדם¹⁸ מגלח תגלחת אחת ועולה לו לנזרו
ולצרתו, משום שגילוח נזיר הוא להעביר השיער שאין צריך לו עוד, וגילוח
מצורע בימי חלומו הוא לגדל ושיגלח אח"כ בימי ספורו, וגילוח מצורע בימי
ספורו הוא לפני זריקת הדמים, וגילוח נזיר לאחר זריקת הדמים, ואפילו
לגלוח טומאה של נזיר אינו עולה מכיון שמצורע מגלח קודם ביאת מים ונזיר
מגלח לאחר ביאת מים. ומשום כך אינו יכול לצאת באותם קרבנות גם על
נזירות וגם על צרעת.

¹⁵ רמב"ם הלכות נזירות פרק ה הלכה א ב

¹⁶ רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק יא הלכה א ב

¹⁷ רמב"ם הלכות נזירות פרק ו הלכה יא

¹⁸ רמב"ם הלכות נזירות פרק י הלכה א ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן ל סעיף א – יז

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>